

СОФИЙСКИ НОВИНИ

Излиза седмично. — Абонаментъ годишно 2.50 лева, а за странство 5 франка. — Обявления по 20 ст. редъ
Единъ брой 5 ст. — Редакция и Администрация хотелъ „Нови Родопи“ № 15, София. Редакторъ Коста С. Шаховъ.

Велко Траудафиловъ

въ центра и на най-хубава част на града, на ул. „Кн. Мария-Луиза“, съ отлична мобилноручка, честна и акуратна прислуга.

Цѣна на крѣватъ 1 левъ, съ безплатно електрическо освѣтлѣние.

6—10

Прѣди 20 години и сега.

Вижда се орсинадата е опрѣдѣлила най-тежка сажба за българитѣ въ Македония. Като се обръщаме назадъ и поглеждаме миналото, ние се спираме прѣдъ „сѣдинението“ въ 1885 год. Както „припоаванieto“ прѣзъ 1895 г., тъй и то е било почти еднакво за смѣтката на българитѣ въ Македония. Българитѣ въ Македония и прѣзъ 1885 г. послужаха за авангардъ и маскиране на добръ скрѣпено и извършено „сѣдинение“, както и прѣзъ 1895 г. за „припоаванieto“. 1902 и 1903 год. също издѣнаха ялови и лоши са обнадѣдени робъ, защото се употребиха повечето пакъ за необиспени содажи, и за надпреварване въ конкурната междуособна борба на лоши ръководители. Борихме се кой да бѣде пръвъ изъ помежду ни, но не и за свободата на роба. И доживѣхме най-лошото; смянителнитѣ, хитрѣцитѣ за сега иматъ усѣбъ. Какъ е възможно, какъ става това? може би ще ни се обясни. Ние ще покажаме малко, та посѣтѣ че се повтарямъ да кажемъ това що сме видѣли и което трѣбва да се каже.

Сега се задоволваме да дамъ само послѣдната частъ отъ първата наша статия обнародвана въ в. „Славянинъ“, брой 115 на 7 юни 1886 год. — Русе, подъ сѣдния надсловъ:

Що се е вършило и що трѣбва да се върши за Македония.

... Много македонци, избѣгали отъ родната си земя, съ

намѣрили приближили при своитѣ брати въ свободна България, но да не мисли въбод, че македонцитѣ, които свободно живѣятъ въ свободна България или Тракия, считатъ себе си за щастливи и че са забравили своята татковина и своитѣ тамъ брате. Напротивъ, ние убѣряваме читателитѣ, че у всѣки честенъ македонецъ, живущъ въ Свободна България, чувството лобно къмъ своята родина се развива още по-силно при тежкото днесъ положение на Македония; на всѣки македонецъ туку още по-силно се стиска сърдцето му отъ болки, още по-вече се обезпокоява неговия разумъ и още повече се распаливатъ неговитѣ страсти, като гледа че окрѣжающитѣ го брате се трудятъ и веселятъ свободно. И за това всѣки честенъ македонецъ туку, и при най-голтѣмото материално счастье, гѣба и става замисленъ, невеселъ и съ тежки въздишки. Иначе не може и да бѣде, когато той си наудна, че тамъ! тамъ! ... въ родната и горѣщо лобимата негова Македония, неговия таткова, неговата майка, неговитѣ братия, неговитѣ сестри и неговитѣ дѣца като турски робъ тѣжко охкатъ и стенатъ отъ... което и самото перо отказва да опише. При това ние мислимъ и напълно сме убѣрени, че въ памѣтта на нашитѣ свободни братя още съ прѣсни тѣжеститѣ и страданията, които съ прѣтърпѣли, а за това гѣсно ще ни разбератъ

„Македонцитѣ до послѣдню врѣме въ нѣколко вѣкови борби съ закѣлнитѣ си врази, въ защита и запазване своята вѣра и езикъ, въ всички войни отъ страна на Русия за освобождение славянскитѣ народи и даде при послѣдната ербска война съ силъ ивни другари на свободнитѣ си братя българи, припесли съ своята помощъ и съ пари и съ животъ и сж се обпарили братски противъ враговетѣ на общата си татковина. Основания се на това, осмеляваме се да поканимъ братята си.

Мислитѣ и Тракицитѣ! оставете на страна партизанската борба и викнете въ гореститѣ, въ страданията на вашитѣ нещастни братя македонци! опѣнете благодарнитѣ имъ възгласа, помогнете имъ!! . . .

„Братя македонци! не спете и не дремате. Никакви до сегашни непослуку да не охладняватъ вашитѣ чувства! Когато ние сме умѣли да търпимъ толкова вѣка, необходимо е да търпимъ още. Но съ силна вѣра въ Бога, съ вѣра въ себе си и на другитѣ наши братя славяни, необходимо нужно е да се трудимъ и дължина сме да се трудимъ за освобождението на нашата татковина. Самата народна послонина казва: „туди се и Богъ ще ти помогне“, и въ Евангелието е казано: „просите и дасть си вамъ, тощѣте и отвѣрзеть са вамъ“.

„За това, въ общи интересъ на всички българи, ние мислимъ начинатъ по който трѣбва да се работи за подобрение положението на братята ни въ Македония, е:

1) Правителството на Българското Княжество да поддържа колкото е възможно повече училища въ Македония.

2) Македонцитѣ да усилятъ дружествата въ София и Русе, управленито на които да се повѣри на честни македонци и желаючи да работатъ за своята татковина. Тия дружества трѣбва да работатъ задружно и честно.

3) Македонскитѣ дружества да се грижатъ за събиране капиталъ, съ който да могатъ си послужити въ врѣме на нужда.

4) Тѣ да се заематъ съ грижата за подписването единъ адресъ отъ колкото е възможно повече македонци, въ който да се изложатъ по възможностъ по-лошо ужаситѣ въ Македония и исканията на народа. Тоя адресъ да се поднесе прѣдъ Негово Величество Султана отъ единъ или двама пратеници лобно.

5) Ако това остане слѣдъ

едно извѣстие врѣме пакъ гласъ вѣшнущъ въ пустиня, да се направи оплакване за посѣднѣе пъкъ прѣдъ всички велики сили, и

6) Ако и всичкитѣ тия мѣрки не принесатъ рѣшително никаква полза, тогава да се покѣне прѣдъ цѣлия свѣтъ, че и ние сме народъ, че сме живи.

„Но при това гѣсно се разбира, че ако дружествата македонски искатъ да направитъ нѣщо подобно, тогава е необходимо, щото между всички българи да бѣде силно единство и съгласие, щото всички българитѣ, безъ разлика, мизецъ, тракиецъ, а особенно македонецъ, тамъ гѣбно се работи за освобождение отечество, за освобождение страдѣщитѣ братя, трѣбва и дълженъ е да бѣде шедъръ въ принасяние морална, материална и лична помощъ, безъ да гледа на никакъвъ другъ интересъ.

„Само по тоя начинъ ще можемъ да принесемъ нѣкаква полза за измѣненитѣ наши братя въ Македония“.

„г. Русе, 1 юни 1886 год.“

Ние сме принудени съ още по-голтѣмо право да повторимъ сега скция позивъ съ едно малко измѣнение на посоченитѣ отъ насъ срѣдства. Нѣма мѣсто вече да се мисли за адресъ до Султана и повече оплаквания прѣдъ вышния свѣтъ. Ние прѣскочихме много нѣща. Мѣчно ще я водимъ понаташатна си борба, но поврѣщане е немисливо и то е по опасно за дѣлото. Ние имаме нужда само отъ една по-голтѣма опрѣдѣленостъ, по-голтѣма откровенностъ и по-голтѣма разумъ отъ страна на ръководителитѣ на българската управа, на българската черква, на нашата революционна организация. Особено тѣя послѣдната че трѣбва да се освободи отъ ония досегашни искусство издѣлчии дѣйци, които и сами вече виждатъ, че не сж придонели нищо друго освѣтъ пакоста на дѣлото. Не

искать ли, немать ли съзнание
и куражъ сами да жертвуватъ
честолюбнето си за отечеството,
длъжностъ е на всички свѣстни
българи да ги заставятъ на
това, да ги остранятъ, като
всѣки излѣзне публично да на-
трие лицето имъ съ лошитѣ
имъ дѣла.

К. Шаховъ.